

Tämä sattui kaverilleni Petelle, siis ei minulle, eihän tällaista voisikaan sattua muille, kuin Petelle. Yritän hiukan välttää ammatin slangisanoja että kaik- ki lukijat,(siis ne kaksi jotka tämän lukee)pysyvät kär- ryillä. Ja tarina alkaa.. Taksi pysähtyi laiturille laivan viereen, takaovi heilahti auki, ja Pete kapusi ulos. Hän katseli uteliaana musta- kylkistä laivaa edessään, siinä olisi hänen työpaikkansa, ja kotinsa seuraavien viikkojen ajan. Pete oli nuori me- rimiehen alku, jo parissa laivassa hiukan kokemusta ke- rännyt. Ammatti tuntui sopivalta hänelle, sai matkustaa ja nähdä maailmaa, ja siitä vielä maksettiin. - Otas poika se laukkus takapaksista, ei tässä oo koko päivää aikaa ihmetellä, kuului karjaisu autosta. -Joo joo, sori sori, kiitos vaan kyytistä, ja hyvästä pal- velusta, vastasi Pete, otti laukkunsa ja läimäisi luukun kiinni. -Ei sitä hajottaa tarvi, huusi kuski ja kaasutti tiehensä. Pete lähti kapuamaan laakonia pitkin laivaan, mutis- ten samalla jotain vähemmän kunnioittavaa Oululaisis- ta taksikuskeista, ja heidän äideistään. Täkille päästyään Pete katseli ympärilleen, ja huomasi avoimen oven josta pääsi sisään Torppaan. Sieltä juuri tulikin joku ulos, vanttera parrakas ukko joka huomasi hänet.-Hei, ootsä uus puolikas vai? -Joo, oon mä, Pete vastasi, ja ojensi kätensä.-Pete. -Jaa, no mä oon poosuna tässä, katotaan sun hytti, ja työkampeet niin pääset hommiin. Samantien poosu kääntyi takaisin sisälle, kättelemättä. Pete laski sojotta- van kätensä alas, ja seurasi perässä. Heti sisällä hän haistoi Laivan tuoksun, maalia, hikeä, ruokaa, ja polt- toainetta. Ei sitä pysty kuvittelemaan, se on haistetta- va, kuin menisi hammaslääkäriin, heti kun astut aulaan niin haistat että olet hammaslääkärillä. -Ootsä Oulusta? Pete kysyi poosulta. -Häh?oon, miten niin? ärähti poosu. -Eiku mä vaan aattelin..puheesta. Poosu ohjasi hänet kerrosta ylemmäs, sieltä löytyi hytti johon ukko viittasi hänet. -Siinäpä on puolikkaitten hytti, sun kaveri on yks puolimustalainen laiskamoto, se on taas muka "pankki- asioilla" kylillä, kun pitäis toitä tehä. Tossa vastapäises- sä kaapissa on haalareita, vejä niskaas, ja tuu messiin kahville. Saat sitte siellä työorderit multa. Messi on kerrosta ylempänä. -Joo kiitos, minäpä sitten tuu..lause loppui kesken kun kongilta kuului poistuvien puukenkien kopina. Kymmenen minuutin kuluttua Pete astui miehistön messiin, siellä poosu istuikin tupakkaa poltellen. Pete otti kahvia ja istui poosua vastapäätä. Poosu tuijotti häntä ärtyneen näköisenä. -Tämä on mun, kirvesmiehen, sähkön, ja konedunkin pöytä, sun pöytäs on tuo tuossa vieressä. -Niin joo, sori vaan, sanoi Pete, ja siirtyi matruusien ja puolimatruusien pöytään. Messistä keittiöön johtava ovi työntyi auki, ja sisään tuli tukeva, iloisen oloinen nainen. -Mitäs se Pursimies täällä kiukuttelee? nainen paasasi. -Mää mittää kiukuttele, pojalle laivan tapoja opastan. -Jaa, uusi puolimatruusi vai? nainen sanoi Petelle, ja ojensi kätensä. Pete kätteli ja sanoi nimensä. -Minä oon Lissu, sanoi nainen, säkänä tässä paatissa. -Säkä..mikä ?ihmetteli Pete. -No Säkänä, säkähkökinä, apukokki, toinen kokki, onko eka laiva sulla? -Ei oo ku kolmas, ei niissä muissa mitään säkähkökeja ollu, ihan stuerti ja esakokki vaan. -Mee Lissu sinne byssään tekeen jottai ruokaa, mulla on pojalle töitä, murisi poosu. -Sun työs tiedetään, tuunko illalla hieroon noita työstä kipeitä hartioita? kujersi Lissu poosulle. -Mun hartiat kestää kuule vaikka mitä, mee jo siitä. Lissu nauroi ja häipyi. Pete katseli seinille ja päästi pienen viheltävän sävelmän hampaitensa välistä. - Poika, laivassa ei vihelletä, karjaisi ukko Petelle. No niin tietysti, olihan Pete kuullut tuosta merimies- ten uskomuksesta, viheltäminen toisi epäonnea, eipä sitä vaan muistanut. -Mää annan sulle maalikaapista valkosta, niin maalaat styyrpuurin siiven alapuolen yli, sen yltää hyvin siitä pelastusveneeseen päältä. Laitat pahvia veneen suojaksi ettei siihen tipu pisaroita. Tuli jämäkkä, ja selvä työoh- je poosulta. Varttitunnin kuluttua Pete jo asetteli suojapahveja ve- neen tuhtojen päälle, komentosillasta ulos pistävän ulokkeen, "siiven" pohja oli noin kolmen metrin kor- keudella veneestä. Hyvin yltäisi lyhyellä jatkovarrella sen maalata. Reippaasti Pete nosti

kahdenkymmenen litran maalipurkin pahvin suojaamalle tuhdolle, ja päästi irti. Seuraava tunti olikin sellaista hullunmyllyä, että Pete muisti sen loppuelämänsä, myöhemmin toki jo naureskellen, ja kyllä sitä naurua piisasi muidenkin suusta. Onneksi Peten nimi unohtui jutusta myöhemmin, ja hän oli vaan "se uus puolikas siellä Clossa" Pahvin reuna oli parikymmentä senttiä tuhdon yli, ja Pete nosti maalipurkin siihen just niin, että vain osa purkin pohjasta meni tuhdon päälle, ja suurin osa pelkän pahvin päälle. Pete päästi purkin kahvasta irti, ja kumartui ottamaan maalirullan, veneestä kuului pahaenteinen tömpsähdys. "Mitä helv..välähti Peten päässä. Hän katsoi veneeseen, purkki oli nurin siellä pohjalla, kaksikymmentä litraa puhtaan valkoista maalia valui oranssin värisen veneen pohjalle. -Ei saatana, voi jumalauta, paniikki iski. "Tinneriä ja rättejä, äkkiä, helevetti ne on kaikki keulassa maalikaapissa" Pete seiso hetken järkyttyneenä paikallaan, otti sitten muutaman askeleen pois päin. Lorinaa.. "mitä ihmettä?" Hän katsoi venettä, veneen pohjasta valui valkoista maalia allaolevalle kannelle. "Niinpä tietenkkin, pohjatulppa" Pohjatulppahan oli tottakai pois paikaltaan, ja niin pitikin olla, täytyihän sadeveden päästä valumaan pois veneestä. Pete hyppäsi veneen reunalle vatsalleen, ja alkoi haromaan kädellään maalin seasta tulppaa, siinä se pitäisi olla ihan reiän vieressä, ketjulla kiinni veneen pohjassa. Maalista liukkaat sormet löysivät vihdoinkin tulpan, ja hän sai sen ruuvattua paikoilleen. "Perhanan perhana mikä sotku" hän ajatteli, ja "vieläpä ensimmäinen päivä uudessa laivassa" Pete laskeutui seisomaan pelastusveneeseen viereen, hän katsoi veneen alle valunutta maalia, "No eiköhän tuon saa siivottua, sitten uusi maali tohon kanteen. Itse veneen putsamiseen menisi kyllä enemmän aikaa." Sitten hän kumartui katsomaan veneen alle, ja siellä, täsmälleen veneen kohdalla, oli valuma-aukko joka johti alemmalle kannelle. Valkoinen maalivana valui reipasta vauhtia tuohon aukkoon. Pete kiiruhti paapuurin kongia pitkin kohti keulaa, ja maalikaappia. Hän oli törmätä poosuun, joka tupakoi kakkosen luukun kupeessa. -Mitä poika? mihin kiire? Poosu kysyi. -Ei mulla mitää, vähä maalia roiskahti, käyn tinneriä, vastasi Pete, ja jatkoi kiireesti matkaa. Poosu katsoi kulmat kurtussa Peten perään, ja lähti sitten ahteriin päin. Syli täynnä rättejä, ja kymmenen litran tinneripurkki mukanaan Pete palasi maalikaapilta, puolessavälissä hän jo kuuli ahterista isoäänistä huutoa, ja kiroilua. Pete pudotti rätit ja tinnerin takille, nojasi luukun reunaan, ja sytytti tupakan. Eipä olisi enään kiirettä, hän siivoaisi sotkut ajallaan kyllä, ja kestäisi vittuilut, mutta ikinä hän ei enään viheltäisi laivassa.